

VI

de krav, der voksede frem af kommunens hurtige vækst. Anerkendelsen af hans indsats kan vi finde deri, at han 5 år senere, altså som 34-årig, blev formand i sognerådet, samtidig med at han blev valgt som folketingsmand. Bedre kunne man ikke understrege tilliden til ham.

Der var ikke noget mærkeligt i, at Birkerøds vækst også var en forskydning i de forskellige befolkningsgruppers talmæssige placering, og det gav samtidig de politiske forskydninger, der blev årsag til, at Kai Jensen måtte lade posten som sognerådsformand afløse af viceborgmesterens gerning. Deri lå der imidlertid ikke en forskydning i den personlige tillid til ham, lige så lidt som det svækkede hans vilje til at samarbejde om løsningen af de mange problemer, der skulle klares.

Det følte helt naturligt, at Kai Jensen i folketinget især kom til at beskæftige sig med de spørgsmål, som er aktuelle for den stærkt voksende del af landkommunerne. Han var for øvrigt i en halv snes år formand for Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Også fredningsarbejdet måtte imidlertid vække hans interesse, fordi han forstod, hvor vanskeligt det er at lade en tyndt befolket egn blive til en storby, uden at der sker attentater på naturskønheden.

Kai Jensen havde altså naturlige opgaver nok i arbejdet på tinge, og han søgte altid på sin stiltfærdige og venlige måde at få sagerne klaret gennem samarbejde, sådan som han måtte gøre det i det kommunale arbejde, der blev en livsgerning for ham.

Den videregående politiske ærgerrighed lå ham fjernt; men han var en samvittighedsfuld og loyal medarbejder, som hans parti vil savne, og som langt uden for socialdemokratiet havde venner, der vil mindes ham med respekt.

Her i tinget vil vi med vemod tænke på hans alt for tidlige bortgang og mindes ham som den forstående kollega, der altid var klar til at tage sin tårn, når arbejdet skulle fra hånden på god måde.“ (F. sp. 3992).
